

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiează și se adresează redacției „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 160 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei
Pe jumătate de an 80 „		
Pe un pătrar de an 40 „		
Un număr 3 Lei.		
Pentru străinătate pe un an 260 Lei.		

In jurul muzeului nostru.

Am înaintea mea „buletinul comisiunii monumentelor istorice” pe Octomvrie—Decembrie 1929. (Pe pagina lui primă reprodus chipul mult regretatului Vasile Pârvan, sub care scrisul Dlui I. Andrieșescu cerea să deapene activitatea neostoitului animator al lucrărilor amintitei comisiuni).

Nu e necesar decât să frunzărești numărul acesta ca și celelalte — începând de acum 22 de ani — și om mai apropiat de biserică ce ești, simțezi o legitimă mândrie. *Majoritatea mare a materialului de studiu îl oferă bisericile și mănăstirile noastre.*

Ce denotă aceasta?

Odată mai mult decât sigur, că bisericile și mănăstirile noastre au fost centre de pulsație adânc creștinească; aceasta se resimțeste până și în manifestările artistice contemporane — manifestări dacă nu pornite direct din biserică, în orice caz puternic încurajate de ea.

Dar nu zace în intenție să arătăm — dacă nu renegarea noastră, a epigonilor, dela felul de viață superior al înaintașilor, în orice caz depărtarea până la apostasie dela această edificatoare sfințenie și mântuitoare stare de spirit.

O altă constatare se reliefează pe urma celorlalte, mai puțin gravă, totuș grăitoare!

Membrii comisiei monumentelor istorice lucrează. Mai cu zor, mai fără, dar în orice caz mai harnic decât noi. Care noi, va zice oarecine. Noi, *preoții*, noi slujitorii apropiați ai bisericii, noi toți cari avem legături mai strânse cu biserică și cu instituțiile ei! Nu căutăm isvorul îndreptării unora sau altora de a intra în sanctuarele bisericilor noastre și a răscoli orice sub pretext de studii, dar constatăm cu durere o muncă ce progresează

într'un ogor care mai întâiu este al nostru, pe care însă necultivându-l noi, alții ne-o iau înainte: (Deși e îndoelnic dreptul primului venit, afișând numai eticheta de *membru în comisia monumentelor istorice*, de a intra în biserică și a studia după voia lui. Mântuitorul n'a dat cheile Sale la toată lumea. Iar Biserica are canoanele și rânduelile ei; nu este un lucru fără stăpân*).

Avem noi oare instituțiile noastre cercetătoare respective păstrătoare ale bătrânelor obiecte ce nu-i ertat să se piarză?

Firește că avem. Cercetătorii sunt preoții și locul menit să păstreze rezultatul cercetărilor lor este *muzeul eparhial!*

Dorința înaintestărilor noștri s'a manifestat de mult în senzul înființării unui muzeu, dară dorinței și grijiciei lor abia acum zece ani s'a putut satisface.

O seamă de cărți bătrâne, documente valoroase, tablouri și un mănunchi de alte obiecte au constituit întâiu depozitul muzeului eparhial, nucleul lui. Și cam tot pe atunci o hârtie cu sigil și cu număr de protocol — ca un act de naștere — anunța înființarea acestei instituții noi. Ca într'un apel se zicea acolo... „nu mă îndoiesc că preoțimea va da ascultare glasului meu și va grăbi să satisfacă cererii mele... dând mână de ajutoriu la înfrumusețarea Episcopiei noastre cu un bogat și instructiv muzeu”. (Nr. 128 Pres. ddo 24 Iul. 1921).

Am fi nedrepti sau oricum pretențioși spunând că glasul Arhierelui a grăit în pustiu. Preoții zeloși și mirenii chiar au dat dovada mai mult decât a unei ascultări. Totuș ceace s'a făcut e prea puțin dacă e vorba să încheiem

*) Avem trista informațiune, că cercetându-se vechimea și valoarea artistică a unei biserici, un astfel de *domn* (membru în c. m. ist.!) a intrat în biserică cu țigăreța aprinsă!

bilanțul celor zece ani de ființare și activitate al muzeului Eparhial.

Și cui nu-i stă la dispoziție o carte bătrână, care nu odată o găsești în podurile sătenilor (cum este exemplarul unui studiu despre Sf. Euharistie, aflat de pâr. diacon episcopesc Teodor Roșca între cărțile unui țaran din Brebul, exemplar pe care nu-l posedă nici Academia Română); un manuscript valoros, o carte de ritual sau alte obiecte, ca cruciulițe, vase ș. a. m. d. Care dintre preoții noștri nu are la îndemână sau cel puțin cunoștință de vre-o piesă privitoare la trecutul nostru bisericesc și național!

Cei cari ajută la îmbogățirea muzeului fac proba unei preocupări de nuanță superioară. Unii ca aceștia descătușându-se de materialismul cotropitor, se ridică la nivelul unei înțelegeri mai complexe a vieții și a lucrurilor; lucruri cari nu toate se cântăresc, se măsoară și mai ales se numără!

Mie mi-ați făcut (Matei Ev. 25, 40)

O povestire ne spune, că odinioară în toiul iernii un soldat rus era de pază la postul său. Frigul era așa de aspru încât bietul om era aproape înghețat. A trecut pe acolo un sârman vânzător de ziare care văzând starea soldatului, i-se făcu milă de dânsul și scoțându-și haina i-o dete acestuia zicând: „Iată frate, îmbracă-te cu această haină căci altfel până mâine vei îngheța. Eu mă voi întoarce la colibă unde am adăpost și căldură”. Totuși mâine 'n zori bietul străjer fu găsit mort.

Se întâmplă însă că după câteva luni acest vânzător, să fie pe moarte. Visă un vis mareț; visă că vedea întrând în coliba lui Domnul Christos, pe care-l întreabă: Doamne Iisuse, este oare cu puțință, pe Tine Te văd eu la căpătâiul meu? Pe Tine Te văd îmbrăcat în haina mea?

Da, răspunse blând Domnul, eu sunt și eu port haina aceea pe care ai scos-o de pe trupul tău și ai dat-o ostașului paznic în noaptea aceea cumplită când.... sârmanul a murit înghețat de frig.

„Eram gol și M-ai îmbrăcat”.

Iată un vis, dar un vis plin de înțeles și de adevăr. Să ne oprim o clipă mintea 'n loc și să cugetăm o leacă asupra acestei trăsături a chipului lui Iisus, care strălucea în bietul vânzător de ziare. Ce ne învață El? Nu ne învață oare că orice faptă bună, orice jertfă

făcută de bunăvoie de un adevărat creștin, pentru binele altuia, este socotită ca făcută Lui? (Mat. XXV, 37, 38, 39).

Cum de n'ar fi El plin de bunătate, de blândețe, de iubire! Dacă fapta aceluși vânzător de ziare care și-a scos haina să îmbrace pe semenul său i-a fost atât de bine plăcută, oare în timpul șederii lui vremelnice pe pământ, de-ar fi întâlnit pe sârmanul ostaș, n'a fi făcut Iisus la fel?

Hotărât că da. Dacă eu, tu, sau altul, aș fi fost străjerul acela sgribulit și înghețat din noaptea aceea năprasnică de iarnă, Iisus și-ar fi scos haina să nu mă prăpădesc de frig.

Da, așa ar fi făcut El, chiar dacă aș fi fost nu un străin pentru El, ci chiar dacă aș fi fost vrăjmașul Lui. Ce sublimă, ce înălțătoare însușire. Așa a fost pe timpul cât omește a viețuit pe pământ, așa este și astăzi. El este neschimbabil.

Creștine! Vezi dar cât de îndurerat se arată Domnul pentru relele trupești; El este plin de milă și gata să te mântuiască și pe tine. Iată-L cum se ostenește să dea vedere orbilor, să vindece pe cei neputincioși, pe leproși să-i curețe. Oare n'ar vrea el mai vârtos să-ți mântuiască sufletul? N'a murit El ca să ne răscumpere sufletele?

Înțelege bine adevărul în acea icoană, pe care ți-o prezintă vânzătorul de ziare atât de darnic și vino la picioarele Domnului, cere ertare, împăcare și viață.

Dimitrie Anuțoiu
preot.

Scrisoare din Ticvaniu-Mare și Mulțumită publică.

În dieceza noastră este cunoscut și poate și mai departe, că după apunerea vremurilor de crâncenă prigoană străină, răsărind soarele dreptății istorice-naționale și al libertății credinții — o buhă parte din locuitorii comunei Ticvaniu-mare s'au reintors la Biserica strămoșilor lor, reînființând parohia ort. rom. de aci, stinsă la anul 1852 de suflarea vrăjmașă a regimurilor de dureroasă amintire.

Nu este însă tot așa de cunoscut, că soarta acestei parohii, începând încă dela reînființarea ei, este adânc sbuciumată și că dela o vreme încoaci i-a mers din rău în spre mai rău.

De ce; cum și din a cui cauză?... Rămână deocamdată sub semnul întrebării!

Destul că acestei parohii, cu a cărei ad-

ministrare sunt concretizate, începând din luna trecută, după cum reiese din actele oficiului parohial, i s'au răpit iarăși un însemnat număr de membri și după cum relatează credincioșii, aceasta mai ales în urma lipsei grele de cele trebuitoare la susținerea cultului.

De fapt comuna bisericească ortodoxă Ticvaniul-mare n'are nici o avere, ba dimpotrivă o apasă o datorie de 75.000 Lei, care sumă însă nu se va opri la atât, fiind parohia angajată la chirie anuală de 30.000 Lei pentru capelă. În capelă n'are decât cele strict necesare la săvârșirea liturgiei. Iar pe lângă ea n'a avut nici un clopot și cum uniții refuzau să le svonească pe cele dela biserică peste care s'au înstăpânit pe nedreptul, morții noștri, de 5 ani încoace, se îngropau fără creștinească vestire.

Adânc simțite neajunsuri, și comuna bisericească ortodoxă română din Ticvaniul-mare, fără de vre-un ajutor de undeva, n'ar putea ieși din ele. La această constatare am ajuns meditănd asupra felului, cum am să procedez spre a eschide posibilitatea schimbării bucuriei noastre de odinioară, dela reînființarea parohiei din chestiune, în durerea deslipirii ei din nou dela sânul ortodoxismului. Iar, ajuns la o constatare ca aceasta, m'am gândit mai departe, că ce să cer mai întâi și dela cine să cer?

Imprejurarea a făcut, că membrii consiliului parohial să vorbească într'o ședință în afară de obiectele pretractând, despre neajunsuri și să accentueze mai ales nemulțumirile izvorite din lipsa de clopote, atrăgându-mi atențiunea, că parohiile din Cârnecea, Măidan și Mărcina ar dispune de câte un clopot prisositor. Și astfel primul meu apel a fost să fie către frații de credință din aceste 3 comune.

Acești frați au înțeles situația noastră și pătrunși de sfințenia îndemnurilor la ajutorare ce le-am citat din Biblie — au răspuns la apelul nostru fiecare după cum urmează:

Cârnecenii după învingerea unei mici opoziții ni-au dat clopotul ce le-a prisosit în folosință pe lângă condiția, că dacă în acest timp s'ar deteriora clopotul, noi să plătim ca despăgubire 1500 Lei și cu adausul că tot pentru această sumă să-l răscumpărăm eventual după 2 ani;

Frații din Măidan, prin consiliul lor parohial, ni-au dăruit cu unanimitate de voturi clopotul rezervându-și doar dreptul, că pentru cazul că noi am ajunge în stare și ni-vom cumpăra vreodată alte clopote, asupra celui dela dânșii să dispună înșiși spre mai departe donare. Părintele Iana ni-a comunicat aceasta prin cuvinte pline de simțire frățească și de

profundă dragoste față de credința strămoșească.

Mărcinenții cu gestul lor de elită au întrecut și mai mult așteptările noastre, ei nu numai că ni-au votat clopotul cerut, dar s'au hotărât să ni-l și aducă de Crăciun, venind cu o cale corul lor să concerteze la Ticvaniul-mare. Hotărât și făcut: în după amiaza zilei prime de Crăciun, un autobus — ce depe acoperișul său îmbia privirilor frumosul dar, despre care se prinsese deja veste — înainta lin spre capela noastră, împresurând prin ușa și ferestrele sale anume deschise cântecul mișcător al celor prin cari bucurie mare a trimis Domnul poporului său ortodox de aici. Intr'adevăr, mărcinenții au dublat, ba înzecit bucuria noastră de luminatele sărbători ale Nașterii Domnului.

Concertul a fost departe de a ajunge vre-un rezultat material (suntem puțini ortodoxi), succesul moral în schimb a fost covârșitor. Mărcinenții ne-au coplesit cu strălucirea nu numai a creștineștilor lor virtuți, dar și cu cea a talentului lor de artiști în toată puterea cuvântului. A fost în acea seară din ziua întâi de Crăciun inima mea și cea a parohienilor mei frământată de profunde, variate și dulci emoții. Vrăjiți de cântecele prea frumoase ale corului și de cuvintele de profetică inspirație ale preoților Iosif Caragea și Eugen Popovici din Mărcina, noi scăldam răsul cu plânsul la un loc în aceeași baie de lacrimi de duioșie, de bucurie și perfectă satisfacție.

Nu descriu cântările executate, nici reproduc cuvintele înțelepte ale părintelui Caragea în linia numelui căruia ar fi să se înscrie frumoase merite în legătură cu desunirea efectuită acum câțiva ani la Ticvaniul-mare și nici din cuvântarea adânc creștinească a părintelui Popovici nu citez nimic.

Nu-i laud pe mărcinenți nici pe vrednicii lor păstori sufletești și aceeași atitudine o păstrez și față de părintele Iana din Măidan și părintele Toma Simu din Cârnecea și față de pastoriții lor. Las doar gestul lor să vorbească și să-i ridice; gestul care este o traducere în realitate a înțelegerii menirii sfinte ce o au. Gestul care fie să servească de exemplu vrednic de urmat și altora cari au prisosințe și pe cari îi rugăm ca făcându-ne bine nouă celor mai mici ai Tatălui, să facă lui Dumnezeu bine, care după judecată să-i învrednicească și pe dânșii, ca și pe cei de mai sus, la locul dela dreapta Sa.

Clopotele ce ni le-ați dăruit cucernicilor Părinți și fraților din Mărcina, Măidan și Câr-

necea constituie pentru noi un dar însemnat, un dar, valoarea căruia mare este în ceruri. În ceruri unde ecoul acestor clopote va străbate pe aripile rugăciunii noastre către Tatăl de sus ca El să Vă răsplătească mângăierea ce ni-ați adus-o, încoronând de succes primul nostru apel.

Bucuria ce ați semănat-o în inimile noastre este mare; mare căci nu ne mai îngropăm morții ca pe câini; mare fiindcă de acum auzim chemarea bisericii prin glas de clopote, și mare pentru că ne-am scăpat de batjocura și feluritele șicane din partea conlocuitorilor uniți.

Apostolul neamurilor zice: „Ce va semăna omul aceeaș va și secera” iar noi accentuând, că bucurie și veselie ni-ați semănat în inimi, Vă adresăm cuvintele Scripturii Sfinte: „Bucurați-Vă și Vă veseliți căci plata voastră multă e la ceruri”.

Ticvaniu-Mare la 30 Dec. 1930.

În numele comunei bis. ort. rom.

Ilie Hergan, adm par.

Luptele iconoclastice din veacurile VIII-IX și un erou al ortodoxiei românești din v. XVIII (Antoniu Habata, zis Neamțu, din jud Arad) de Dr. Gh. Ciuhandu.

De: C. Rudnean

Acum, când Biserica ortodoxă română e pusă la grea încercare, când își ridică glasul atâția chemați și nechemați în numele ei — mărturisesc se află încă mulți oameni, cu o credință oțelită, plini de virtuți, cari nu se sfîiesc nici când să dovedească cu cuvântul și scrisul că *Biserica ortodoxă română a fost purtătoarea gândului creștin, a gândului național, că la umbra ei s'a dezvoltat statul român.*

Părintele protopop și consilier eparhial Dr. Gh. Ciuhandu e unul dintre rarii bărbați, care de ani dearândul lucrează, modest, dar plin de convingere la mărirea și întărirea Sf. noastre Biserici ortodoxe române.

Scrierile istorice, bisericești, morale, pe cari le publică sunt o oglindă fidelă a vieții noastre bisericești. Ele au de scop să ne lumineze mintea și să ne umple inima de avânt și dragoste ortodoxă.

Am aci cele mai multe din scrierile păr. Dr. Gh. Ciuhandu și le cetesc cu mare bucurie — ele sunt deplin documentate, sunt izvoare turnate la lumina zilei, unele din ele au fost stropite cu sângele martirilor noștri — cu acel sânge, care a curs din trupul fraților noștri,

de o credință cu noi — altele conțin durerea și lacrimile vărsate de atâtea nedreptăți, cari și-au iubit cu prețul vieții lor *credința Bisericii ortodoxe române!* Cărțile păr. Dr. Gh. Ciuhandu, sunt contribuțiile cele mai prețioase la istoria Bisericii ortodoxe române.

Ele ne întregesc viața Bisericii noastre. Și numai citindu-le vom înțelege cât de vitreg a fost tratată Biserica ortodoxă română în trecutul ei, sub stăpânirea streină.

* * *

Am ales din multele cărți ale păr. Dr. Gh. Ciuhandu, una care conține situația reală a trecutului Bisericii ortodoxe și a Bisericii ortodoxe române din Ardeal. E o nimerită comparație. E vorba de prigonirile ce s'au deslănțuit în imperiul bizantin contra icoanelor sfinte, prigonirile făcute de Leon al III-lea Isaurul, de martirii Bisericii ortodoxe și de starea călugărilor și a preoților ortodoksi, cari au fost maltratați de Leon III și Constantin Copronimul. În paginile ce urmează în partea I-a cărții ni e descrisă viața aceluia trudit ortodox, care a fost *Teodor Studitul* (759—826) sufletul ortodoxiei adevărate.

În partea a 2-a a cărții ni se desvăluiește din trecutul uitat viața și faptele unui erou al ortodoxiei românești din veacul al XVIII-lea, a lui *Antoniu Habata* din Comlăuș, care după ce trece la ortodoxie, primește numele de *Antoniu Neamțu*. Din viața acestui erou, putem învăța multe; credința ortodoxă a mamei sale — și credința ortodoxă a soției sale, l-au făcut treacă la ortodoxie. A îndurat multe nedreptăți din partea autorităților, a fost închis, amenințat în închisoare, să trăiască numai cu pâine și apă — *dar n'a cedat.*

Credința ortodoxă a biruit! Cu toată temnița și multele șicane ce le-a îndurat a rămas în credința sa nestrămutată ca o stâncă de granit...

Un exemplu mareț desgropat din vremurile trecute... O pildă vie de eroism, de martiriu a lui Antoniu Neamțu...

* * *

Prin propaganda acestor scrieri ale păr. Dr. Gh. Ciuhandu, putem realiza multe binefaceri pentru Biserică și pentru fiii Bisericii noastre ortodoxe.

Sunt mărturii vii, pilde elocvente de credință puternică, de speranță îndelungată și de iubire creștinească!

Năsterea și copilăria Mântuitorului nostru Iisus Christos.

De: **Iosif Cămpianu preot.**

(Continuare)

După Legea cea veche trebuia fiecare mamă să aducă pentru cel dintâi fiu născut jertfă lui Dumnezeu și anume, cei bogați un miel, iar cei săraci două turturele. Maica Domnului, Fecioara Maria, nu era obligată să se supună acum acestei legi, dar ea de bună voie când se împliniră cele patruzeci de zile, alergă cu cerescul Prunc în Templu și fără să se rușineze aduse jertfa prescrisă celor săraci.

În Ierusalim trăia pe atunci un bătrân foarte cinstit și venerat de toți, cu numele de *Simeon*. El aștepta cu o dorință fierbinte sosirea Mântuitorului, căci i-se relevase prin Duhul sfânt, că el va avea fericirea de a vedea înaintea morții sale pe Unsul Domnului. Acesta, mânat prin inspirațiunea Duhului Sfânt, venise în Templu tocmai atunci, când Mama lui Iisus îl aduse, ca să îplinească cu privire la El celece prescria Legea. Bătrânul Simeon recunoscu numai decât pe Mântuitorul și luându-l în brațe, ridicându-și ochii spre ceriu și fiind adânc mulțumit zise: „Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, care ai gătit-o înaintea feții tuturor popoarelor; lumina spre descoperirea neamurilor și mărirea poporului Tău Israel“ (Luca II²⁹⁻³²). Apoi întorcându-se spre Maria zise: „Iată, copilul acesta este orânduit spre prăbușirea și ridicarea multora în Israel“ (Luca II. v. ³⁴⁻³⁵).

Mai era atunci de față și o văduvă bătrână și evlavioasă, cu numele Ana, care nu se despărta de templu și zi și noapte slujia lui Dumnezeu; se apropiă și ea de Domnul și vorbi de El tuturor, ce așteptau pe Mântuitorul.

Ce mângâiere și fericire au putut fi aceste întâmpinări a micului Iisus pentru Maria și Iosif?

Magii fiind de credință, că Irod a vorbit serios, când le-a zis, că și el dorește să se închine noul născutului Împărat, după ce s'au închinat și au depus la picioarele lui darurile aduse, și să-i spună că au aflat pe Iisus. Dar Dumnezeu i-a avizat în vis, să nu se ducă la Irod, de aceea, s'au întors în țara lor pe altă cale.

Irod așteptă cu nerăbdare reîntoarcerea Magilor până ce în sfârșit auzi, că ei au luat un alt drum spre țara lor. Înfuriat de mânie ordonă, că toți pruncii de partea bărbătească, mai mici de doi ani din Vitelem și împrejurime

să fie uciși, în nădejdea, că în modul acesta nici noul născutul Mesia nu va rămânea în viață.

Soldații lui Irod năvăliră asupra Vitelemului și împrejurimii lui și uciseră fără nici o milă mii de copilași; dar Irod nu-și ajunsse scopul criminal, cum nu-și ajung toți aceia, cari cred că pot zădărnici prin apucăturile lor, hotărârile dumnezeiești, căci îngerul trimis de Dumnezeu îi spusese în vis lui Iosif să ia pruncul și pe Maria și să fugă în Egipt.

Prin acest ordin barbar al lui Irod s'au împlinit cuvintele proorocului Ieremia, care zice: „Țipet s'a auzit în Rama, plângere și bocet mult; Rachila își plângea pruncii și nu voia să fie mângăiată, pentru că nu mai erau“. (Ierem. 31—15 Mat, I. 18)

Iată deci cum Mântuitorul lumii abia născut fu persecutat și căutat spre a fi ucis! Câtă durere și întristare a produs acest măcel al pruncilor, cari prin moartea lor deveniră primii martiri ai creștinismului. După câțiva ani muri și Irod și așa cum fu toată viața lui plină de păcate, și moartea îi fu peste fire de înflorătoare.

După moartea lui Irod un înger al Domnului se arătă în vis lui Iosif și îi zise: „Scoală-te, ia Pruncul și pe muma Lui și întoarce-te în țara lui Israel, căci a murit celce căuta să ia viața Pruncului“. (Mat. II. 20) În modul acesta s'a reîntors Iosif cu Maria cu Iisus în Galilea și s'au așezat în Nazaret, împlinindu-se astfel și proorocia, că Mesia se va numi și „Nazarineanul“.

(Urmează).

ȘTIRI

Locale.

Sărbătoarea sfântului Botez al Domnului a trecut și ea în atmosferă de pioasă reculegere și creștinească evlavie, în orașul nostru. Sfințirea apei s'a făcut în biserica catedrală, deoarece fiind timpul neplăcut nu s'a putut eși în piață.

La capela dela reședința episcopescă, deasemenea s'au săvârșit sfintele slujbe.

În seara zilei de *Sf. Ioan* s'a dat tradiționalul concert al „Reuniunii femeilor ortodoxe pentru înfrumusețarea cimiterului“. Concertul a dat bune rezultate, moral și material.

Căsătoria lui Ahmed Zogu. Regele Albaniei este pe cale de a se căsători cu principesa Eudoxia, sora regelui Bulgariei. În acest scop ministrul bulgar Vâlcof duce actualmente tratative la *Roma*. Dificultatea contractării căsătoriei constă în aceea că principesa Eudoxia este romano-catolică, iar Ahmed Zogu este mohamedan. S'a intervenit pe lângă Papa pentru obținerea unei dispense, dar acesta cere ca Admed Zogu să treacă la catolicism.

† **Mareșalul Joffre** al Franței, eroul dela Marna, după grele suferinți, a încetat din viață. Corpul defunctului a fost espus în catedrala Notre-Dame din Paris, unde mulțimea admiratorilor i-a putut da ultimul salut.

Ziua de 7 Ianuarie a fost declarată zi de doliu pentru întreaga Franța.

Cei mai mulți șomeri îi au Statele-Unite ale Americii de Nord. Deși statistica oficială înregistrează numai 5 milioane, în realitate numărul lor este de 8 milioane. În continentul nostru cei mai mulți îi are Germania; numărul șomerilor ar fi de 4,337.000 în luna Decembrie mărindu-se numărul lor cu aproape 4 sute de mii! În Anglia numărul lor a crescut în timp de o lună cu peste două sute de mii.

Imigrarea străinilor în Statele-Unite este oprită pe timp de doi ani. Vor putea imigra numai cei cari au acolo rude apropiate, și aceștia însă în număr limitat!

Noul șef al partidului-național liberal. Decedând șeful partidului național-liberal, comitetul de direcție a ales unanim pe Dl I. G. Duca fost ministru, ca șef al partidului văduvit. Comitetul central în ședința sa din 28 Decembrie a ratificat unanim această alegere.

Convocare.

În conformitate cu Art. 17 din Statute convocăm adunarea generală a Casinei române pe **Duminecă în 19 Ianuarie 1931 la ora 11 a. m.** în localul Casinei.

Intrucât nu se va întruni majoritatea absolută a membrilor, conform Art. 19 adunarea se va ține irevocabil **Duminecă în 25 Ianuarie la aceeaș oră și în acelaș local, cu următoarea**

Ordine de zi:

1. Raportul Comitetului.
 2. Raportul casarului și a comisiei de censori.
 3. Raportul bibliotecariului.
 4. Descărcarea de gestiune a comitetului și a comisiei de censori.
 5. Alegerea comitetului și a comisiei de censori.
 6. Aprobarea bugetul de 1931.
 7. Propuneri.
- Caransebeș, la 5 Ianuarie 1931.

Nicolae Tomiciu
secretar

Iuliu Vuia
președinte

Convocare.

În conformitate cu Art. 11 din Statute convocăm adunarea generală a Casei naționale pe **Duminecă în 19 Ianuarie la ora 12 a. m.** în localul Casinei.

Intrucât nu se va întruni majoritatea absolută a membrilor, conform statutelor adunarea se va ține irevocabil **Duminecă în 25 Ianuarie la aceeaș oră și în aceeaș oră și în acelaș local, cu următoarea**

Ordine de zi:

1. Raportul Consiliului de administrație.
2. Verificarea și aprobarea bilanțului și a contului de gestiune.
3. Descărcarea de gestiune a Consiliului de administrație și a Comitetului de direcție.
4. Aprobarea bugetului.
5. Chestiunea edificării Casei naționale.
6. Propuneri.

Caransebeș, la 5 Ianuarie 1931.

Pavel Jumanca
secretar

Iuliu Vuia
președinte

ȘCOALA NORMALĂ DE INVĂȚĂTORI DIN CARANSEBEȘ.

No. 414/1930/31

Convocare.

Se invită membrii Comitetului școlar a lua parte la **Adunarea Generală**, care, conform Art. 164 din Reg. Legii Comitetelor Școlare, se va ține **la 18 Ianuarie 1931 ora 11 a. m.** în localul școlii.

Neputându-se întruni membri în numărul regulamentar, a două adunare generală se va ține **la 25 Ianuarie 1931 ora 11 a. m.** cu oricare număr de membri,

LA ORDINEA ZILEI.

1. Gestiunea anului 1930.
 2. Bugetul anului 1931.
 3. Alegerea comitetului și comisiunii de cenzori.
- Caransebeș, la 5 Ianuarie 1931.

Președinte,
(ss) Gh. Repede,

Secretar,
(ss) Gh. Neamțiu,
dir. școlaei.

Judecătoria mixtă Caransebeș Secția Cf.

Nr. 1958/1930 cf.

Extract din publicațiunea de licitație.

În cererea de executare făcută de urmăriitorul Wolf Henric și fiul din Ohababistra contra urmăriților Gavrița Gheorghe și Floarea Gheorghe Gavrița născ. Sîrbu din Ohababistra pentru suma de 800 Lei capital și acc. Judecătoria a ordonat licitațiunea din nou, în baza supraofertei în ce privește imobilului situat în comuna Ohababistra cuprinse în Cf. a comunei Ohababistra Nrul coalei cf. 609, Nr. de ordine A + 1 Nr. top. 374 casa Nr. 189 în Intravilan de 60 st. □ cu prețul de strigare 19.250 Lei, pentru încasarea creanței de 800 Lei bani, capital și accesorii.

Licitațiunea se va ține în ziua de **3 luna Februarie anul 1931 ora 10** la casa comunală a comunei Ohababistra.

Imobilul ce va fi licitat nu va fi vândut pe un preț mai mic decât prețul de strigare.

Cei cari doresc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc 10% din prețul de strigare drept garanție, în numerar sau în efecte de cauție socotite după cursul fixat în § 42 legea LX. 1881, sau să predea aceluiași delegat chitanța constatând depunerea, judecătorește, prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație (§ 147, 150, 170, legea LX. 1881; § 21 legea XL. 1908).

Dacă nimeni nu oferă mai mult, cei care a oferit pentru imobil un preț mai urcat decât cel de strigare este dator să întregească imediat garanția — fixată conform procentului prețului de strigare — la aceiași parte procentuală a prețului ce a oferit. (§ 25. XLI. 1908).

Data în Caransebeș la 26 Iunie anul 1930.

Leon Pető m. p.
Judecător.

Pentru conformitate:

I. Vasilievici
Arhivar.

Aviz!

Primesc spre executare în culori de ulei tot felul de lucrări de artă bisericească ș. a. ripize, prâsnicare, steaguri, mormântul Domnului și tot felul de obiecte bisericești

Prof. Cornel G. Otonoga
pictor

15

Caransebeș, Str. Ghețării 4.

Tipografia și Librăria Diecezană Caransebeș.

Este înzestrată și bineasortată cu tot felul de cărți românești literare și științifice, requizite școlare și de birou.

Execută tot soiul de lucrări tipografice în cel mai scurt timp pe lângă prețuri convenabile.

Legătorie proprie.

Obiecte bisericești
dela cele mai renumite fabrici, se află de vânzare la Librăria Diecezană.**Iosif Schaub**

Tinichigiu de lux și de zidiri, se angajează la tot felul de lucrări și anume: facerea de turnuri noi, de cruci noi precum și aurirea lor, facerea acoperișurilor noi, facerea parafulgerilor după regulile tehnice; vopsirea turnurilor, acoperișurilor cu farba „Bessemmer“, cea mai bună farbă, ce apără
16
contra ruginii.

Adresa: Lugoj, Str. Nedelco 35.

Calendarul Românului

Pe anul comun dela Christos 1931.

Cu un material literar frumos, bogat și ilustrat, precum și șematismul diecezei noastre, calendarul alfabetic, târgurile din Bănat și Ardeal etc.

Cuprinde 224 pagini și este tipărit pe o hârtie superioară.

Prețul Lei 30.

Provinzătorii obțin rabat.

Comenzile se pot face la:

Librăria Diecezană din Caransebeș.

FABRICA (ATELIER) DE LUMINI A EPARHIEI CARANSEBESULUI

In fabrica (atelier) de lumini, înființată de Consistoriul nostru eparhial, se află de vânzare lumini de ceară curată, în diferite mărimi și grosimi. Recomandăm credincioșilor noștri, ca să-și procure dela această fabrică luminele de ceară curată trebuincioase la diferitele acte religioase: cununii, prasnice, pomene, cazuri de moarte, părăstase, după cum se și cere aceasta de tradiția și cultul bisericii noastre dreptmăritoare.

Luminele se pot procura direct sau dela și prin epitropiile parohiale la **FABRICA** cu grosul

sau la „LIBRĂRIA DIECEZANĂ“ cu grosul și cu bucata.

